

разбирамъ, че небиваше тъй! Какъ ще гледамъ азъ хората, когато въ тѣхний погледъ на всѣга стѣпка азъ ще чета укоръ? какъ ще мога да се явя между хората, като учителъ на челоувѣколюбие, когато съмъ станалъ убиецъ? какъ ще гледамъ ближнитѣ си?

За менъ остава едно: да се запилѣя въ пусти гори тиллелейски и да заглѣхна като пустиниетъ! Тогава кому ще бѣда полезенъ? Не остава друго, освѣнъ да тура край на тия измѣчвания, щомъ съмъ безполезенъ човѣкъ вече! Азъ трѣбва да сторя още една стѣпка, за да свърша почнатото!

Д-ръ Тиховъ. (Укорно) И да потвърдишъ още веднѣжъ, че кръвта е по-силна отъ разума.

Павелъ. А може би за първъ пътъ тогава въ моя животъ умътъ и кръвта ще извършатъ едно дѣло, въ което ще поличи тѣхното пълно съгласяване.

Д-ръ Тиховъ. Азъ съмъ безсиленъ да те разубѣждавамъ, братъ, повече. Ако намирашъ съжденията ми правдоподобни — добрѣ. (Неспокоенъ, изгледва Павла) Но азъ пакъ ще кажа: помисли. А най-добрѣ е да заминемъ за нѣкъдѣ.

Павелъ. (Съкрушенъ, не вдига глава).

Мълчание.

Павелъ. (Сепнатъ). Тѣ сж: